

[Jens Thomsen.]

idet Prisen for de solgte Løg laa under Maksimalprisen. Under 6. Januar 1943 fik jeg et Brev fra Rigsadvokaten, men mit Spørgsmaal om Grundlaget for Sigtelsen var ikke berørt, og jeg maa derfor gaa ud fra, at Rigsadvokaten ingen Forhaandsundersøgelse om Skyld eller Uskyld ønsker fremmet. Jeg har ellers altid været af den Opfattelse, at Politiet søgte at opklare alle Spørgsmaal hurtigst muligt. Hvis min Antagelse om, at Grundlaget for Sigtelsen beror paa en Misforstaaelse, er rigtig, havde der jo været god Tid til at faa det opklaret før Forhandlingen her i Folketinget i Dag, hvis Rigsadvokaten havde Viljen dertil.

Men skal Sagen være et Led i den politiske Agitation, er det selvfølgelig en anden Sag. Afdøde Undervisningsminister Borgbjerg har engang sagt: „Hvis man vil svine en Mand til, skal man blot blive ved med at smide Skidt paa ham, der bliver altid noget hængende.“ Hvis man tilsigter noget i den Retning, har Samlingsregeringen gode Kort paa Haanden over for politiske Modstandere, der er Medlemmer af Rigsdagen. Først har Bladene en glimrende Lejlighed til at fremstille en Mand som Forbryder, naar Rigsadvokaten kræver en Rigsdagsmand udleveret. Anden Lejlighed bydes, naar Udvalget har afgivet Betænkning, og tredie Lejlighed faar Bladene givet ved Forslagets Behandling her i Tinget. Jeg ser endogsaa til Morgen, at „Politiken“ allerede i Gaar har benyttet den Anledning, at Sagen er sat paa Dagsordenen her i Tinget, til at komme med en Opsats om, at Brødrene Thomsen anklages.

Naar nu næsten alle Landets Blade saadan i tredie Omgang har kastet Mistækelighedens Skær over en Mand, er der jo mange af Læserne, der faar den Opfattelse, at vedkommendes Brøde jo allerede er fastslaaet. Hele Regeringspressen har søgt at udnytte denne Sag i den partipolitiske Agitation paa en uhørt skandaløs Maade. En Række Venstreblade, bl. a. „Fyns Tidende“ og „Kolding Folkeblad“, har benyttet positivt urigtige Tal for at sværte mig og hele mit Parti. „Fyns Tidende“, som jeg her har et Udklip af, skriver bl. a.: Maksimalprisen for Partiet skulde have været ca. 55 Øre pr. kg, men der er handlet til en Pris af 70 Øre Kiloet, og den ulovlige Fortjeneste har været 150 Kr. Bøden vil, skriver Bladet, rimeligvis blive 4—5 Gange dette Beløb. Sandheden om Spørgsmaalet er, som jeg allerede har sagt, denne, at Maksimalprisen

var 60 Øre pr. kg ved Salg til Grossist og 72 Øre pr. kg ved Salg til Detaillist. Prisen var 70 Øre frit leveret i Silkeborg til en Detailhandler, altsaa 2 Øre under Maksimalprisen. Andre Blade har været mere fiffige og endda mere ondsksfulde. Ved Benyttelse af Billeder og fede Overskrifter har de givet Læserne Indtryk af, at jeg har gjort mig skyldig i en meget alvorlig Forbrydelse; Straffen er Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, skriver bl. a. „Berlingske Tidende“, „Politiken“ og „Ekstra-bladet.“

Men det var ikke nok at faa mig sat i Gabestokken. Samtlige Partiets Medlemmer skulde med. Selv „Kristeligt Dagblad“ forsøgte at sværte mine Partifæller paa Rigsdagen, L. S. og Landbruget for min formodede Forseelses Skyld. Hvis Bladet i nogen Maade vilde svare til sit forpligtende Navn, vilde det ikke sætte andre i Gabestokken for mine formodede Synders Skyld.

Jeg forstaar ikke, hvordan de urigtige Tal i Venstrepressen kan komme frem, for jeg tror ikke, Bladene benytter bevidst urigtige Tal, selv naar det gælder om at sværte en politisk Modstander. De lægger ganske vist ingen Skjul paa, at de vil udnytte Sagen mest muligt i den partipolitiske Agitation, men Pressen er jo en Stormagt, og jeg forstaar ikke, at Samlingspressen ikke føler sig stærk nok til at afstaa fra den Slags Kampmidler. Disse vidner dog i Grunden om stor politisk Fattigdom med Hensyn til saglige Argumenter i Samlingspartierne. Jeg nedlægger den skarpeste Protest mod de Blade, som har benyttet positivt urigtige Tal for at sværte mit Parti og mig, og jeg vil kræve en Berigtigelse af de usandfærdige Beskyldninger.

Jeg maa fremdeles hævde, at min Forvalter, Friis Jensen, i den foreliggende Sag ikke har overtraadt Prisloven, og at der ikke er Grundlag for nogen Sigtelse mod ham. Men selv om der havde været det, var der absolut intet Grundlag for en Sigtelse imod mig. Jeg har ikke faaet flere Penge for Partiet gennem Forvalterens Salg, end jeg vilde have faaet ved at sælge til en Grossist til den gældende Maksimalpris for Engroshandelen.

Sagen skulde efter min Opfattelse aldrig have været rejst. Jeg har dog ikke noget imod en Retsafgørelse i Sagen. Jeg ønsker ingen privilegeret Beskyttelse som Rigsdagsmand, og derfor kan jeg anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Udvalgets Indstilling. Jeg skal tilføje, at naar